

Jsme pestrý kontinent příběhů

Když někdo řekne „Evropa,“ většina lidí si pravděpodobně představí ultramarínovou vlajku se žlutými hvězdami, nebo nějakého významného politika. Dokáže si ale někdo představit jen jednu zemi? Jedno jídlo, historickou událost, nebo folklór? Jistěže ne. Evropa je vším jmenovaným přímo nabita. Každé malé městečko, každé údolíčko i sebemenší koutek Evropy má svoje vlastní příběhy a tradice. Podle mě je právě v tom ta největší krása a síla Evropy. Ne ve velkých moderních městech, kde je každý panelák a mrakodrap stejný, ne ve známých politicích, ani rušných turistických destinacích. Nejsem ten typ člověka, který by hanil technologie, nebo moderní pokrok lidstva, naopak, v technologii jsem našla velkého přítele a koníčka. Přesto ani jeden z výše uvedených bodů není v mých očích hlavním důvodem, proč je Evropa tak krásná.

Odjakživa jsem ráda přemýšlela o všem možném i nemožném. A často jsem si představovala, jaké by to bylo, kdyby mi byl každý člověk podobný. Trochu egocentrické, že? Ze začátku to sice byla krásná představa. S kým se přece dá lépe přátelit, než sám se sebou? Představovala jsem si kupy přátel, se kterými bych si rozuměla jako s nikým jiným, mír na Zemi a jiné dětské sny. Brzy mi ale začalo docházet, jak hrůzná noční můra by to ve skutečnosti byla. Nikdo by neměl jiné názory, konverzace by byly s každým člověkem stejné, nedalo by se vymýšlet nic nového, protože by nikdo neměl možnost myslet za hranice mé vlastní představivosti. A i když tenhle příklad může lidem připadat poněkud abstraktní, zkuste si představit tu samou scénu, ale se zeměmi. Žádná rozdílná historie, umění. Všechno by bylo stejné a nudné.

V odlišnosti je právě naše síla. Můžeme si navzájem něco předat. Učit se jeden od druhého. Nikdo z nás není stejný, jsme pestrý kontinent plný příběhů. Je jen na nás, abychom pochopili, jak velký dar to vlastně je, a začali se dívat kolem sebe, poslouchat a učit se jeden od druhého. Byla by škoda promarnit tuto příležitost. Pokud se budeme zajímat o názory druhých, o historii a tradice, může nás to jen obohatit a ucelit.

Můj názor určitě nepřináší nic převratného, což však neznamená, že bychom si sílu naší různosti a originality neměli neustále připomínat. Kdybychom byli všichni stejní, byla by to nuda. Ale ono to tak opravdu je, alespoň v mých očích sedmnáctileté dívky, která si jako malá přála přesný opak.

Natalie Kubátová